

Arrest

nr. 241 319 van 22 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 233 337 van 28 februari 2020 waarbij de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 9 april 2020 op basis van artikel 39/82 §6 van den Vreemdelingenwet.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 februari 2020 werd in hoofde van verzoeker een beslissing genomen houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Vlas (Kortrijk) op 13/02/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

*naam: B.
voornaam: A.
geboortedatum: 01.10.1980
geboorteplaats: S.
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

*X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor openbaar dronkenschap. (PV KO.54.L1.003139/2020 d.d. 13/02/2020 van de politiezone van Kortrijk). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 13/02/2020 bij PZ Vlas dat hij reeds 5 jaar in België is en hij voorheen in Spanje woonde maar het hier beter is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Hij verklaart geen asiel te hebben aangevraagd in Europa, hij geen ziekte heeft die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Hij verklaart hier drie zussen te hebben, alsook zijn vader zou in Gent wonen. Daarnaast zou hij nog een broer hebben in Marokko en er daarnaast ook nog familie woont in Spanje. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 5 jaar in België te verblijven maar kan dit echter niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij na de weigering van zijn aanvraag tot gezinshereniging van 28/04/2017 zijn verblijf heeft trachten te legaliseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de drie bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan de laatste hem betekend werd op 28/05/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor openbaar dronkenschap . (PV KO.54.L1.003139/2020 d.d. 13/02/2020 van de politiezone van Kortrijk).

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 13/02/2020 bij PZ Vlas dat hij reeds 5 jaar in België is en hij voorheen in Spanje woonde maar het hier beter is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Hij verklaart geen asiel te hebben aangevraagd in Europa, hij geen ziekte heeft die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Hij verklaart hier drie zussen te hebben, alsook zijn vader zou in Gent wonen. Daarnaast zou hij nog een broer hebben in Marokko en er daarnaast ook nog familie woont in Spanje. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 5 jaar in België te verblijven maar kan dit echter niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij na de weigering van zijn aanvraag tot gezinshereniging van 28/04/2017 zijn verblijf heeft trachten te legaliseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de drie bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan de laatste hem betekend werd op 28/05/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor openbaar dronkenschap. (PV KO.54.L1.003139/2020 d.d. 13/02/2020 van de politiezone van Kortrijk).

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 13/02/2020 bij PZ Vlas dat hij reeds 5 jaar in België is en hij voorheen in Spanje woonde maar het hier beter is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Hij verklaart geen asiel te hebben aangevraagd in Europa, hij geen ziekte heeft die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Hij verklaart hier drie zussen te. Alsook zijn vader zou in Gent wonen. Daarnaast zou hij nog een broer hebben in Marokko en er daarnaast ook nog familie woont in Spanje. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Op 31/10/2016 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging (artikel 47) in functie van zijn schoonbroer Bousina Mouloud. DVZ verwierp deze aanvraag (bijlage 20 van 26/08/2016) en gaf bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (betekend op 05/09/2016).

Het feit dat betrokkenes vader en zussen in België verblijven geven zijn geeft niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 5 jaar in België te verblijven maar kan dit echter niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij na de weigering van zijn aanvraag tot gezinshereniging van 28/04/2017 zijn verblijf heeft trachten te legaliseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de drie bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan de laatste hem betekend werd op 28/05/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor openbaar dronkenschap . (PV KO.54.L1.003139/2020 d.d. 13/02/2020 van de politiezone van Kortrijk).

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 13/02/2020 bij PZ Vlas dat hij reeds 5 jaar in België is en hij voorheen in Spanje woonde maar het hier beter is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Hij verklaart geen asiel te hebben aangevraagd in Europa, hij geen ziekte heeft die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Hij verklaart hier drie zussen te hebben , Alsook zijn vader zou in Gent wonen. Daarnaast zou hij nog een broer hebben in Marokko en er daarnaast ook nog familie woont in Spanje Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker op 17 maart in vrijheid werd gesteld, met de mededeling dat hij onmiddellijk gevolg moet geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 februari 2020. Met een schrijven van 24 augustus 2020 laat verzoeker aan de Raad weten dat hij sedertdien bij zijn zussen verblijft.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is gestoeld op de *“schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 7 en 74/13 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 8 (recht op eerbiediging van het privé, familie- en gezinsleven) en met artikel 13 (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en schending van het proportionaliteitsbeginsel;”*

Verzoeker zet het middel uiteen als volgt:

“Artikel 8 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel Recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven luidt:

«1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.»

Artikel 74/13 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.»

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17) .

[...]

3.2.2. Verzoek tot nietigverklaring

3.2.2.1. Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

[...]

Er is geen risico op onderduiken omdat verzoekende in Kortrijk was waar ook zijn zussen verblijven en bij wie hij kan overnachten en heeft een domicilie en verblijfsrecht in Spanje (zie stuk nr. 3). De adressen zijn ook bij verwerende partij gekend omdat verzoekende partij eerder een gezinshereniging aanvraag (die weliswaar werd afgewezen maar niets aan de gekende informatie veranderd). Zij hoeft daarom geen bewijs van hotel voor te leggen.

Verder zijn de ingeroepen feiten achterhaald. Naar eigen zeggen heeft verzoekende partij in Spanje de verlenging van haar verblijfsrecht aangevraagd en verkregen (zie stuk nr. 3) waardoor de voorgaande bevelen om het land te verlaten werden uitgevoerd en daardoor zijn uitgedoofd waardoor zij niet langer aan verzoekende partij kunnen worden tegengeworpen.

De motieven aangaande asiel en medische toestand die verwerende partij aanvoert zijn irrelevant voor verzoekende partij die deze redenen nergens aanvoert.

Weliswaar is verzoekende partij bij heterdaad voor openbare dronkenschap betrapt maar zij maakte hiermee op geen enkel moment een gevaar uit voor 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, de openbare orde of de volksgezondheid. Haar dronkenschap had ook geen uitstaans met de openbare zeden of de vrijheden of rechten van anderen.

Verwerende partij vormt een familie met haar drie zussen en heeft eveneens een verblijfsrecht in Spanje (zie stuk nr. 3) waar haar broer verblijft.

Artikel 8 van het voormelde Europese verdrag verbiedt inmengingen in het familieleven buiten de grenzen en de voorwaarden van § 2 zoals geciteerd.

In casu is dit het geval. Voor openbare dronkenschap heeft de wetgever administratieve boeten voorzien als minder vergaande maatregel voor het bestraffen van openbare dronkenschap. Zij dient niet onmiddellijk tot repatriëring te besluiten omwille van dit feit. In elk geval zijn de genomen maatregelen

zijnde de onmiddellijke opsluiting en verwijdering van verzoekende partij rekening houdende met het voorgaande (verblijfsrecht in Spanje, familieleven) een onevenredige inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Om voorgaande redenen zijn de motieven foutief of onredelijk en kunnen zij de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing de artikelen 7 en 74/13 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 8 en met artikel 13 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd minstens is de bestreden beslissing kennelijk disproportioneel.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd , enerzijds in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet -met name omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie- en anderzijds in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° met name omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schade, nu hij betraptd werd op openbare dronkenschap.

De Raad stelt vast dat elk van deze motieven op zich volstaat om de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied in beginsel te dragen. Aangezien verzoeker de motivering aangaande de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° in casu ongemoeid laat, volstaat de vaststelling dat hij niet in het bezit is van een van de bij artikel 2 vereiste documenten om over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het motief dat is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is derhalve overtollig en kritiek erop kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn middel in zoverre het betrekking heeft op het proces verbaal voor openbare dronkenschap en de vraag of dit volstaat om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek is in casu gestoeld, enerzijds op artikel 74/14, §3,1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat en anderzijds op artikel 74/14, §3, 3° van dezelfde wet, met name omdat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde.

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt:

“11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”

De tweede paragraaf van artikel 1, waarnaar hiervoor wordt verwezen luidt onder meer als volgt:

“§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

[...]

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

[...]"

In casu is de motivering aangaande het risico op onderduiken gesteund op artikel 1, §2, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet. Ze luidt als volgt:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 5 jaar in België te verblijven maar kan dit echter niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij na de weigering van zijn aanvraag tot gezinshereniging van 28/04/2017 zijn verblijf heeft trachten te legaliseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de drie bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan de laatste hem betekend werd op 28/05/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Verzoeker betwist dat er een risico op onderduiken is, omdat hij in Kortrijk was waar zijn zussen ook verblijven en bij wie hij kan overnachten. De adressen zijn bij de verwerende partij gekend, zo stelt hij, omdat hij eerder een gezinshereniging aanvroeg en hij dus geen bewijs van hotel moest voorleggen. Hiermee betwist hij evenwel niet dat niet blijkt dat hij na de weigering van zijn aanvraag tot gezinshereniging in 2017 zijn verblijf nog heeft trachten te legaliseren, en evenmin dat op grond van deze niet betwiste vaststelling toepassing kon worden gemaakt van artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van de toepassing van artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing, omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan drie bevelen om het grondgebied te verlaten en het dus weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan het nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten, stelt verzoeker dat de feiten achterhaald zijn; nu hij een domicilie heeft in Spanje en hij de verlenging van zijn verblijfsrecht aldaar heeft aangevraagd en verkregen, zijn de voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten uitgevoerd en uitgedoofd, en kunnen zij hem niet langer worden tegengeworpen, zo stelt hij. Hij verwijst naar het stuk 3 dat hij bij zijn verzoekschrift voegt.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker op 13 februari 2020 verklaarde dat hij vroeger in Spanje woonde, maar dat hij reeds 5 jaar in België is omdat het hier beter is. Verzoeker heeft niet verklaard, laat staan aangetoond, dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en in de jaren die daaraan voorafgingen nog een verblijfsrecht had in Spanje of dat hij in die periode België zou hebben verlaten om terug te keren naar Spanje. Op grond van de eigen verklaringen van verzoeker kon de verwerende partij derhalve op correcte wijze vaststellen dat verzoeker, aan wie in die periode van vijf jaar tijdens dewelke verzoeker reeds in België zou verblijven een aantal bevelen om het grondgebied werden afgeleverd, met name op 26 augustus 2016, 28 april 2017, 8 december 2017 en 28 mei 2018 geen gevolg heeft gegeven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten en dat het dus weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zou geven aan het nieuwe bevel, i.e. de thans bestreden beslissing. Verzoeker verwijst thans naar het stuk 3 bij zijn verzoekschrift, zijnde een foto van een kopie van een in het Spaans opgesteld document, gedateerd op 20 februari 2019. Nog daargelaten de vaststelling dat dit stuk niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat de Raad conform artikel 8 van het PR RvV niet verplicht is dit document in overweging te nemen, moet worden vastgesteld dat de aard van het stuk niet toelaat de authenticiteit ervan vast te stellen. Verzoeker toont dan ook op geen enkele wijze aan dat dit stuk bewijst dat hij een verblijfsrecht heeft in Spanje of zou leiden tot de vaststelling dat de hem eerder afgeleverde bevelen om het grondgebied zouden zijn uitgedoofd en hem niet langer zouden kunnen worden tegengeworpen temeer nu, het weze herhaald, hij zelf heeft verklaard reeds vijf jaar in België te verblijven.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorliggende gegevens zou zijn vastgesteld dat er een risico was op onderduiken, nu niet

blijkt dat verzoeker na de afwijzing van zijn verzoek tot gezinshereniging in 2017 zijn verblijf nog heeft trachten te legaliseren, enerzijds, en hij geen gevolg heeft gegeven aan een aantal eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, anderzijds. Ten overvloede kan erop worden gewezen dat verzoeker, nadat hij in vrijheid werd gesteld op 17 maart 2020 met het bevel om onmiddellijk gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, thans nog steeds in België verblijft, aldus de verklaringen van zijn raadsman.

In het verzoekschrift wordt verder aangehaald dat “de motieven aangaande asiel en medische toestand” irrelevant zijn. De Raad kan ter zake dan ook alleen maar vaststellen dat ze als overtoellig moeten worden aangemerkt en niet kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Tot slot stelt verzoeker nog dat hij een familie vormt met zijn drie zussen en dat hij eveneens een verblijfsrecht heeft in Spanje waar zijn broer verblijft en dat artikel 8 van het EVRM inmengingen in dat familieleven verbiedt, zodat zijn onmiddellijke opsluiting en verwijdering hiermee in strijd is.

Ter zake moet in eerste instantie worden vastgesteld dat de Raad geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de beslissing tot vasthouding. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is deze enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Overigens blijkt verzoeker inmiddels in vrijheid te zijn gesteld.

In de mate dat verzoeker van oordeel dat het bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met artikel 8 van het EVRM, moet er vooreerst op worden gewezen dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het familieleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het familieleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat dat in casu het geval is.

In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij geoordeeld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Dit standpunt van de verwerende partij is in lijn met de rechtspraak van het EHRM, dat stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Verzoeker, die de motivering in de bestreden beslissing volstrekt ongemoeid laat, toont niet aan dat daar in zijn geval anders over moet worden gedacht. Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het door verzoeker eveneens geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker geen onwettig of kennelijk onredelijk handelen vanwege het bestuur aan het licht heeft gebracht. Aangezien het middel geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, moet het in zijn geheel worden afgewezen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS